

Arrest

nr. 118 869 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

T. A. (R.R.: ...)

geboren te Digora op (...)1971

+ partner:

T., A. (R.R.: ...)

geboren te Digora op (...)1975

+ kinderen:

T., Z. ...

T., R. ...

T., S. ...

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit de medische adviezen van de arts-attaché d.d. 19.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkenen, T. Z. en T. S. lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkenen een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren gespreid over drie middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van de middelen zetten verzoekers het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer dd. 19.09.2013.

In deze adviezen wordt geponeerd dat de beschreven aandoeningen actueel geen gevaar inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Er wordt gesteld dat er sprake is van een aangeboren genetische en progressieve spierziekte waarvoor geen medische behandeling zou bestaan.

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 Vw.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

"

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 WJ dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- *ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- *ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- *ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER WJ, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt in die zin dat er geen behandeling bestaat voor de ziekte.

Dat het duidelijk is dat een dergelijk "advies" onmogelijk kan volstaan, in die zin dat het niet volstaat om zomaar zonder enige bronvermelding of verwijzing naar gezaghebbende literatuur en bovendien zonder enig persoonlijk onderzoek van het kind van partijen, van alles en nog wat te beweren, in strijd met de verschillende medische attesten die voorliggen van artsen die het kind wél persoonlijk hebben onderzocht.

De beweringen van de arts-attaché houden in dat er voor de toestand van de beide kinderen geen behandeling zou bestaan actueel en er ook niet verder meer moet gezocht worden.

Dat nochtans uit medische literatuur en uit persoonlijk onderzoek van de medische toestand, én de voorgelegde medische attesten, duidelijk kan afgeleid worden dat er wél degelijk een gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit.

De eenzijdige bewering in de adviezen en de bestreden beslissing dat er actueel geen gevaar zou zijn voor het leven en de fysieke integriteit, wordt nergens op een afdoende wijze gemotiveerd.

Het feit dat er geen behandeling zou bestaan, houdt alleszins niet in dat er geen gevaar zou kunnen zijn voor het leven of de fysieke integriteit.

En de eenzijdige bewering dat er geen behandeling bestaat is alleszins geen antwoord op de vraag of er nu al dan niet gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit.

Dergelijke gratuite beweringen hebben geen enkele waarde gezien zij niet enkel ingaan tegen de voorgelegde medische attesten, doch tevens geen enkele verwijzing naar de bronnen waarop de arts-attaché zich meent te kunnen baseren.

Alles blijft bij eenzijdige beweringen zonder enige motivering terzake waarop deze zijn gesteund.

Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Het is niet voldoende te stellen dat er geen gevaar is voor een onmenselijke of vernederende behandeling ingeval van terugkeer, als er dienaangaande niets wordt onderzocht.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dezelfde beginselen houden in dat er minstens voldoende medische literatuur wordt geraadpleegd en niet zomaar gemakkelijke beweringen worden geuit als dat alles al op voorhand verloren is, er geen behandeling bestaat en niet verder moet gezocht worden naar een oplossing.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch "advies" dat enkel stelt dat alles al verloren is, en dit zonder dat enige bron wordt vermeld, is ten zeerste foutief en minstens in strijd met de motiveringsplicht.

Het één en ander is des te prangender aangezien verzoeker zelfs nooit werd onderzocht of ondervraagd door de arts-attaché.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige afdoende, gestoffeerde, concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij elke bronvermelding ontbeert en onvoldoende is.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VN, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (. ..)".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, en er is geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, ROE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996,373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer, dit alles met vermelding van de bronnen waarop deze zich baseert om zomaar het medisch attest van de door verzoekers geraadpleegde dokter, opgemaakt na een persoonlijk onderzoek van verzoeker, terzijde te gaan schuiven.

(...)

In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er actueel geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 19.09.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat het één en ander niet te behandelen zou zijn.

Dergelijke argumentatie is niet ernstig en houdt in dat alle vaststellingen door de behandelende artsen kunnen afgewezen worden op basis van de bewering dat alles toch nutteloos zou zijn.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering der medische toestand, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van elke behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van het kind, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van de kinderen van verzoekers aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van de kinderen van verzoekers, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoekers en hun gezin, temeer gezien hun etnische afkomst, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekers kinderen lijden kennelijk geen ziekte zijn zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

In de adviezen van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoekers oudste zoon van 11 jaar lijdt aan een aangeboren genetische en progressieve spierziekte waarvoor geen medische behandeling bestaat. De toestand is onomkeerbaar. De diagnose werd reeds in het land van herkomst gesteld en daar werden reeds massages en oefeningen gegeven ter preventie van contracturen. Verder genetisch onderzoek draagt niet bij tot verbetering van de toestand van betrokkene. De arts-adviseur concludeert dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoekers jongste zoon stelt de arts-adviseur vast dat er sprake is van Ulrich-spierdystrofie: een aangeboren progressieve aandoening die onomkeerbaar en ongeneeslijk is. Er bestaat geen enkele medische behandeling. Enkel passieve mobilisatie ter preventie van contracturen, hetgeen kan aangeleerd worden aan de ouders en in een thuissituatie kan gebeuren. Er is geen indicatie voor extra hulpapparatuur. De arts-adviseur concludeert ook voor dit kind dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent

dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ook moet worden gesteld dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). De *in casu* voorziene motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan verzoekers' zonen lijden kennelijk niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers geven evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van de gezondheidssituatie van hun kind.

De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem als annulatierechter niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet manifest in strijd zijn met de inhoud van de aangebrachte medische stukken en of een correcte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De ambtenaar-geneesheer zet in zijn adviezen van 19 september 2013 het volgende uiteen:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.07.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

De in het standaard medisch getuigschrift d.d.27/03/2012, 31/10/2012, 25/05/2013, 30/07/2013 en bijlagen de dato 22/08/2012, 06/09/2012, 12/09/2012, 12/11/2012, 27/11/2012, 20/03/2013, 31/05/2013, 21/06/2013, 30/07/2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat deze 11-jarige jongen een aangeboren genetische en progressieve spierziekte heeft waarvoor geen medische behandeling bestaat. Er is sprake van psychomotorische retardatie, een toestand die ook onomkeerbaar is. Uit dit dossier blijkt dat de diagnose in het land van herkomst werd gesteld en dat reeds daar massages en oefeningen (en tijdelijk medicatie) gegeven werden ter preventie van contracturen.

Deze oefeningen kunnen daar dus ook gegeven worden en overigens kan passieve mobilisatie desgewenst ook aangeleerd worden aan de ouders zodat ook thuis extra oefeningen kunnen gegeven worden (de vader geeft nu overigens ook al goede oefeningen).

Verder genetisch onderzoek is enkel van wetenschappelijke waarde en draagt niet bij tot verbetering van de toestand van de betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel." en

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.07.2013.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 30/07/2013 en bijlagen d.d. 31/05/2013 en 21/06/2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat er sprake is van Ulrich-spierdystrofie: een aangeboren progressieve aandoening die onomkeerbaar en ongeneeslijk is.

Voor dit probleem bestaat tot op heden geen enkele medische behandeling, het enige wat in dergelijke gevallen nuttig is, is passieve mobilisatie ter preventie van contracturen, hetgeen desgewenst perfect kan aangeleerd worden aan de ouders en in een thuissituatie kan gebeuren.

Ondanks de orthopedische afwijkingen is heeldkunde niet aangewezen. Actueel is er geen indicatie voor extra hulpapparatuur.

Aangepaste scolarisatie en thuis begeleiding valt onder sociale ondersteuning en kan niet als een medische behandeling beschouwd worden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekers betogen dat de ambtenaar-geneesheer nooit een persoonlijk gesprek heeft gevoerd met hun kind en dat hij vertrekt van een aantal premisses zonder enige bronvermelding. Verzoekers tonen hiermee evenwel niet aan dat het standpunt van deze arts dat de gezondheidsproblematiek van hun kinderen niet van die aard is dat er een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit bestaat en geen risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst, in strijd is met de door verzoekers voorgelegde stukken op basis waarvan de ambtenaar-geneesheer vermocht een standpunt in te nemen. Zij tonen dit evenmin aan door uiteen te zetten dat zij niet akkoord gaan met het standpunt dat er geen behandeling bestaat voor de aandoening. De arts-ambtenaar stelt vast, aan de hand van de voorgelegde stukken dat de aangehaalde medische toestanden, aangeboren genetische en progressieve spierziekten betreffen waarvoor geen behandeling bestaat. Uit de attesten blijkt dat er massages en oefeningen zijn voorgeschreven om contracturen te vermijden. Deze oefeningen werden reeds gegeven in hun land van herkomst en kunnen ook aangeleerd worden aan de ouders zodat ook thuis extra oefeningen kunnen worden gegeven.

Verzoekers die het niet eens zijn met dit standpunt weerleggen evenwel niet de vaststelling dat voor de ziekte geen behandeling bestaat en dat de behandeling beperkt is tot massages en oefeningen.

De Raad stelt vast dat verzoekers ter ondersteuning van de aangehaalde aandoeningen een medisch attest van 30 juli 2013 hebben voorgelegd waarin wordt verklaard dat de behandeling bestaat uit

“kinesithérapie, mobilisatie, voorzien van hulpmiddelen”, dat in het standaard medisch attest van 31 oktober 2012 wordt bevestigd dat het kind geen medicamenteuze behandeling krijgt. Met betrekking tot het jongste kind dat dezelfde aandoening vertoont, wordt dezelfde behandeling voorgeschreven. Dat weliswaar bij stopzetting van de behandeling de toestand kan verergeren maar dat verzoekers niet aantonen dat zij de behandeling (met name kinesithérapie en oefeningen) niet kunnen voortzetten in het herkomstland, dat immers niets verzoekers verhindert om de mantelzorg verder te zetten in hun herkomstland. Waar de arts-adviseur vaststelt dat de behandeling bestaat uit massages en oefeningen, die reeds werden gegeven in het herkomstland en ook kunnen worden aangeleerd aan de ouders van de kinderen, stemt deze vaststelling overeen met de stukken van het administratief dossier. Verzoekers maken de bewering dat het oordeel van de arts-adviseur in strijd is met de verschillende medische attesten niet aannemelijk. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat het standpunt van de arts-adviseur dat er geen behandeling is voor de ziekte, dan enkel massages en oefeningen ter preventie van contracturen, kennelijk onredelijk is. Anders dan verzoekers voorhouden, dient de arts-adviseur niet te verwijzen naar medische literatuur en andere bronnen, nu deze vaststellingen kunnen worden gelezen in de attesten voorgelegd door verzoekers. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer zijn medische analyse niet vergezeld laat gaan van verwijzingen naar vakliteratuur vormt *in casu* geen reden om te besluiten dat zijn advies door enig gebrek is aangetast.

In tegenstelling tot verzoekers' beweringen heeft de arts-adviseur wel degelijk onderzoek gedaan naar de eventuele gevolgen bij een terugkeer naar hun herkomstland. De arts-adviseur stelt immers vast, in overeenstemming met de voorgelegde attesten dat de ziekte progressief is en dat de behandeling, bestaande uit massages en oefeningen, reeds werd gegeven in hun land van herkomst. Verzoekers tonen aldus niet aan dat de 'nodige medische zorgverstrekking' in hun land van herkomst ontbreekt. Daarnaast stelt de arts-adviseur vast dat er geen medische of medicamenteuze behandeling bestaat voor de ziekte. Dit wordt niet betwist door verzoekers. De bewering van verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de toekomstige evolutie van de aangevoerde medische problematiek mist -gezien hij oordeelde dat er geen medische behandeling bestaat en dat de ziekten een aangeboren genetische en progressieve spierziekte betreffen die onomkeerbaar is- feitelijke grondslag.

Verzoekers verliezen ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Rusland was *in casu*, los van de vaststelling dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de zorgen die hun kinderen in België krijgen niet evenzeer in Rusland beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

Verzoekers kunnen, rekening houdende met voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in hun bewering dat geen toetsing werd doorgevoerd aan de verschillende in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria.

De Raad dient voorts te benadrukken dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° *juncto* 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoekers' kinderen lijden, al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat een andere ambtenaar nog een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen in de bestreden beslissing heeft vermeld, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

De beschouwingen van verzoekers laten niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Uit de toelichting van verzoekers kan evenmin worden afgeleid dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er verder op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel bevat. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals *in casu*, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737). Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, is het niet aan de ambtenaar-geneesheer om een standpunt in te nemen over de mate waarin de pathologie zal evolueren na een terugkeer doch is het aan verzoekers om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar hun herkomstland. Verzoekers laten na aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden verhinderd de mantelzorg, met name de massages en oefeningen, verder te geven. Het betoog van verzoekers maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN